

DE HJEMLØSES STEMME BLIVER NU HØRT I KOMMUNERNES UDSATTERÅD

Læs mere på side 2

HJÆLP DIN FORENING

Økonomien kan være tung for en lille forening.

Læs mere på side 6

Tirsdag 19. juni 2007

DEN GODE HISTORIE

- DE HJEMLØSES STEMME

Lort og lagkage

LORT OG LAGKAGE

Af Anders Sommer

Hele kvarteret var under ombygning. Hvad der hidtil havde mindet om en samling kolonihavehuse, skulle nu gøres egnede til helårsbeboelse. Overalt hørtes hammerslag, rumlende blandemaskiner og knirkelyde fra trillebøre, der trængte til at blive smurt.

I de fleste huse boede to børn med deres forældre og familiens hund, hvis genetiske ophav var så indviklet, at den var forskånet for de skavanker, indavl kan medføre.

Området var helt fladt, bortset

fra en bakke i en lille skov, der var det naturlige mødested for kvarterets unger, med kælke og ski, når der var faldet sne, forstås. Biler var der meget få af, så børnene kunne færdes i sikkerhed på deres foretrukne transportmiddel; rulleskøjter.

Der er det med hunde, at de, med jævne mellemrum, skal luftes – input og output – ganske naturligt, men hundenes efterladenskaber på fortovene afstedkom mange ærgrelser blandt rulleskøjtetrafigkanterne. Hundelorte og kuglelejer er en meget uappetitlig konstellation! Vi besluttede, at noget måtte gøres. Efter flere, lang-

varige møder blev hundelortepatroljen født. For at kunne føre vores udmærkede koncept – hundelortene væk fra fortovene – ud i livet, fik vi brug for et specialkøretøj.

Allerede samme dag op-søgte jeg ismejeristen, en lidt tyk mand, altid klædt i småternede bukser og hvid kittel. Fordi jeg fra tid til anden løb små ærinder for ham, var han mig altid venligt stemt. Som svar på hans spørgsmål om, hvad jeg og de andre rødder havde for af narrestreger, indviede jeg ham i planerne om at

Fortsættes på side 11

ER ET ARBEJDE LYKKEN?

Af Johnna Erichsen

Nej, det er ikke altid lykken at have et arbejde. Det er min mening, efter jeg har haft et fast arbejde og nogle uheldige omstændigheder gjorde, at jeg oplevede noget andet.

Efter et par grænseoverskridende oplevelser valgte jeg at sige mit job op i 1994, til trods for, at jeg vidste, at det medførte fem ugers karantæne. Der gik ca. fire år, hvor jeg primært koncentrerede mig om min søn og hans skolegang. I 1998 starter "cirkuset" så – dvs. adskillige kurser og jobtræningsforløb.

Og hvad førte det så med sig? Stort set ingenting andet end at jeg prøvede forskellige ting, og endte med at blive godt og grundigt træt af arbejdsmarkedet.

Hvorfor blev jeg træt af arbejdsmarkedet? Jeg blev træt af det, fordi jeg ca. syvotte gange har været sendt i jobtræning og i fire tilfælde, blev jeg halvvejs i forløbet lovet fast arbejde efter endt jobtræning, fordi de forskellige arbejdsgivere godt kunne bruge mig, sagde de. Men virkeligheden var en meget anden. Efter endt jobtræning var det farvel og goodbye og held og lykke fremover med at finde et job til Fru Erichsen. Første gang det skete var min tanke: "Okay, bedre held næste gang jeg evt. bliver sendt ud,

Fortsættes på side 2

Fortsat fra forsiden:

men jeg finder forhåbentlig et fast arbejde forinden? Men, men, men det gjorde jeg ikke, så det var ud i en ny jobtræning, som næsten endte før den begyndte pga. sygdom hos arbejdsgiveren, så arbejdsformidlingen sendte mig fluks ud i noget andet.

Det førte heller ikke til fastansættelse, og det gjorde to andre 'lovninger' heller ikke.

Indimellem alt dette, sendte jeg ansøgninger ud til forskellige arbejdspladser – ud af ca. 60 ansøgninger, fik jeg respons fra nøjagtig 28 med afslag og fra resten intet svar.

Mit humør blev mere og mere negativt, så når nogen siger, at arbejde er lykken, er mit svar: "Nej, det er det ikke". Jeg blev og er led og ked af det s _ _ _ _ arbejdsmarked.

At der er arbejde for alle passer ikke, det er min konklusion.

DE HJEMLØSES STEMME BLIVER NU HØRT I KOMMUNERNES UDSATTERÅD

Af John Rasmussen og Torben Høecke

I dag skriver de hjemløses interesseorganisation SAND historie

Socialministeren har i henhold til handlingsplanen Fælles Ansvar 2 opfordret kommunerne til at etablere udsatteråd og indføre en udsattepolitik. Det har de fleste kommuner heldigvis taget imod og er nu i fuld gang med det politiske arbejde i denne sag.

Målet med oprettelsen af udsatteråd er at synliggøre kommunernes målsætninger på området for socialt udsatte grupper, og rette blikket mod resultaterne af den kommunale indsats over for målgrupperne,

samt skabe et lokalt grundlag for bedre dokumentation på området.

I de gamle amter, havde mange af SAND's daværende nærvælgs kvartalsvise møder med embedsfolkene på udsatteområdet. På disse møder drøftede man bl.a. eventuelle problemer på amtets boformer, samt den politiske situation på området.

Samarbejdet mellem amterne og de hjemløse har været succesfuldt og til stor gensidig gavn. Amterne har kunnet målrette deres indsats på hjemløseområdet og de hjemløse har fået medbestemmelse i forhold til deres situation.

De nye udsatteråd i kommunerne skal hurtigst muligt

i gang med udarbejdelsen af en fælles politik på hele udsatteområdet, som bl.a. skal være visitationsretten til § 110 boformerne.

De lokale politikere har allerede meldt ud, at vi kan forvente en takstforhøjelse på området, men SAND er ikke enig i dette ønske, og her venter der svære forhandlinger parterne imellem.

Vi er meget stolte i SAND af vores landvinding. De hjemløse skal høres! Hvis ikke man laver en struktur for de grupper, som ikke råber højt, kan de hurtigt blive overset og glemt. Denne situation imødegår man ved oprettelsen af udsatteråd, og det hilser SAND velkommen!

SOMMERMØDE OG FØDSELSDAG PÅ MØLTRUP OPTAGELSESHJEM

Af Leif Elektriker

Møltrup Optagelseshjem blev oprettet i 1912 af fængselspræst Johannes Munck og hustru Maria Munck med midler fra tekstilfabrikant Morten W. Brandt og hustru Tagea Brandt, Brandts Klædefabrik Odense.

Søndag d. 10. juni afholdt Møltrup Optagelseshjem deres

årlige sommermøde i et fantastisk flot vejr. Der var godt 4000 besøgende fra nær og fjern. Overskuddet fra dagen blev på godt 99.000. Der var opstillet boder med tombola, pølser, is og vand. Stort udsalg i genbrugskælderen. Salg af servietter og pil til fletning og udplantning. Fire kaffestuer, hvor man for 50 kr. kunne deltage i Møltrups berømte kaffebord. Musikalsk

underholdning ved Ikast FDF og Herning Marimbaband. Fremvisning af de nye værelsesfløje. Hoppeborg og flødebollekast for de mindste. Rundture med hestevogne.

Hjemløseavisen Hus Forbi var også repræsenteret ved Peter Storm og avis-hunden Whisky, der fik et godt salg på dagen.

Socialminister Eva Kjer var hovedtaler ved det årlige sommermøde på Møltrup Optagelseshjem d. 10. juni. Det var samtidig hjemmets 95 års fødselsdag.

DEN GODE HISTORIE

Af Jørgen V. Jensen

Da jeg kom til Roskilde Hjemmet var jeg husvild, havde ikke nogen adresse og steder at være.

Jeg har fået en god opdragelse, har altid fået at vide, at jeg skulle passe på mig selv. Jeg er født i Hørsholm, men min barndom og opvækst er i Roskilde og mit navn er Jørgen. Jeg er ikke døbt. Jeg er kun navngivet. Jeg skulle have heddet Jøren, men det kunne præsten ikke sige, så det blev Jørgen.

Jeg begyndte at arbejde allerede som otte-årig efter skole og har haft meget fysisk krævende jobs. Alt fra entreprenør, anlæg og byggebranchen til maskinfører og minearbejder i Canada. Alt hvad man kan blive udfordret med. Har prøvet alt. Har gået på gaden i lidt over et år, men det kunne jeg jo ikke blive ved med. Sov på bænk og på udsatte steder, indtil jeg fik taget mig sammen til at søge hjælp.

Og så kom jeg på Roskilde Hjemmet i 2004, d. 14. november, hvor jeg har været siden.

Her fik jeg al den elendighed med de hjemløse at se, som jeg selv havde været en del af. Jeg blev opfordret til at melde mig ind i de hjemløses organisation, som jeg er nu: SAND – De hjemløses landsorganisation. Har været på tillidsmandskurser, dem alle tre og har været kasserer et år og er nu næstformand i Nordvestsjælland for Karlsvognen, Toften i Slagelse og Roskilde Hjemmet. Det er en meget god oplevelse og spændende.

På Roskilde Hjemmet er der beskæftigelse for alle som er der på bostederne, og dusør. Jeg styrer fire mænd, som har en produktion og det er at samle enheder for alt inde, postkasser og dørgreb, som så bliver sendt videre til forretningerne gennem ME-FA grossisten. Jeg har medstyrelsen af beboerrådet. Roskilde Hjemmet styrer sig selv. Har forsyning af grøntsager til eget forbrug.

Det er et godt sted at være og komme videre på. Jeg kan godt forstå hvad det drejer sig om når man bliver hjemløs

KASTEBOLD I DET DANSKE SYSTEM

Af Else

Jeg har været uden penge, boligløs, blevet enke og har sloges med kommunen. Til sidst blev jeg førtidspensionist

Jeg kom til Danmark fra et EØS-land. Købte mig en lejlighed og fik mig et arbejde. Blev så syg og fik en fyreseddel efter seks uger. Fik ingen

hjælp af kommunen, da jeg ikke havde indtægt mere. Mistede min lejlighed og flyttede ind på forsorgshjem. Fik så penge af kommunen til at bo der, og fik senere en ny lejlighed med god hjælp fra forsorgshjemmet. Senere blev jeg gift, og min mand var voldelig. Kom så på krisecenter. Der fik jeg hjælp til at komme videre.

Sloges med kommunen igen og flyttede ind på Ågården. Min mand døde, og jeg blev arbejdsløs igen. Kom i revalidering. Søgte så pension, men kunne ikke få den igennem, før jeg fik at vide, at SAND havde en bisidder. Han hjalp mig, så jeg fik min førtidspension meget hurtigt.

Til alle vil jeg gerne sige: Brug en bisidder, når du skal søge noget på kommunen. Da kommer du meget lettere igennem.

Hilsen fra én, der har det rigtig godt i dag.

VOX POP

ETNISKE DANSKERES VIDEN OM ISLAM OG HJEMLØSHED

59 år, billedkunster

"Ikke en skid"

Maja, 34 år, tjener

"Overhovedet ikke noget. Kender ikke nogen muslimer, men de er ikke ret troende"

HC, 52 år, skolelærer

"Hvis de rejser hjem er problemet løst"

Claus, 31 år, journalist

"Jeg ved ikke ret meget"

Torben, 61 år, formand for SAND - sammenslutningen af nærudvalg i Danmark

"Ved ikke ret meget om etniske grupper pt, men vi kommer til at forholde os til problemet i fremtiden"

Maja, 24 år, læser sociologi på Københavns Universitet

"Ved ikke særlig meget"

Maria, 28 år, Cand. Comm. (Kommunikation og Socialvidenskab)

"Det ved jeg ikke noget om"

HAR DU LÆRT NOGET PÅ KURSET, SOM DU KAN BRUGE I FREMTIDEN?

Maria, 28 år, Cand. Comm. (Kommunikation og Socialvidenskab)

"Jeg har fået et mere nuanceret billede af hjemløses situation i Danmark i dag"

Bent, 59 år, pølsemaker

"Lært noget af Torben om SAND"

Anders, 48 år, autodidakt fotograf

"Ja bestemt, i samarbejdets kunst"

Egon, 56 år, lærer

"Ja om muligheden i de nye medier for at udbrede budskaber"

Maja, 24 år, læser sociologi på Københavns Universitet

"Har lært en masse om det at være hjemløs. Det var blødt mine fordomme op"

Else, 54 år, Handel og service

"I forhold til foto har jeg lært at tænke i trekanter"

Johnna, 46 år, Social og sundhedshjælper

"Jaaaaaaa, jeg har lært at redigere tekst"

Lasse, pt. Freelance skribent, uddannet keramik og tømre/snedker

"Jeg har lært om alternative navnerunder/præsentationsteknik. Derudover har jeg lært, at socialt udsatte har stor viden om sociale forhold og gerne vil deltage i demokratiet, for eksempel var der ud af 56 beboere på St. Dannesbo 46 hende og stemme ved sidste valg. Til sidst har jeg lært om weblogs"

ET POSITIVT ALTERNATIV

- om hvordan man udnytter folks potentialer

Af Pirelli & Firestone

Jimmi elsker fodbold og er OB-fan til fingerspidserne. Han spiller selv sammen med gutterne fra St. Dannesbo. Jimmi er 42 år og hjemløs pga. et massivt alkoholforbrug gennem mange år og et forlist ægteskab. Han bor på St. Dannesbo, et forsorgshjem syd for Odense.

Jimmi er uddannet bager og havde som ung et aktivt liv med arbejde og fodbold som alle andre.

Men på et tidspunkt blev konen træt af ham og forsøgte at slå ham ihjel. I dag arbejder Jimmi i køkkenet på St. Dannesbo. Han har i foråret arbejdet på skift i de forskellige værksteder – alt efter hvor der har været brug for en dygtig og stabil mand. Jimmi er nemlig både dygtig og stabil, når han ikke drikker.

En dag fortalte han, at han skulle ud og have nyt tøj fordi han ikke havde drukket i en måned og dermed havde sparet nogle penge op. Han kom hjem med det nyeste OB-tøj: både trøje, bukser og strømper. Det betyder meget for Jimmi, at han spiller fodbold. Fodbold er det eneste, der kan holde ham fra flasken.

Personalet på St. Dannesbo er meget bevidste om idrættens positive indvirkning på folks sundhed.

De gør en stor indsats for at få beboerne til at spille fodbold, da fodbolden bliver et alternativ til misbruget. Det er tydeligt, at man sætter noget positivt i gang, når man får folk til at spille fodbold.

De af beboerne på St. Dannesbo som spiller fodbold er også de mest aktive på andre områder. De arbejder i værkstederne og har et forholdsvis aktivt fritid-

sliv. De laver for det meste også selv deres mad. Om vinteren spiller vi 2x2 timer om ugen i Bryllehallen og om sommeren spiller vi på en asfaltbane i Brylle. Vi bliver kørt til og fra i bus og har mulighed for at låne både sko og tøj. Man arrangerer ture til OB's hjemmekampe og skaffer fribilletter. Tak til OB.

Jimmi siger selv, at han aldrig har haft det så godt, som han har det nu: "Vi har det godt sammen os på holdet, vi spiser sammen og spiller krocket og petanque." Jimmi er i øjeblikket på antabus. Forude venter DM for hjemløse i Odense og han siger selv: "Holdet skal ikke tabe, fordi jeg ikke er klar".

EN SOLSTRÅLE I VINTERMØRKET

Af Ega

En kold vinterdag, det er sidst i februar, og jeg er netop etableret i egen bolig efter 4 år som hjemløs. En tur til købmanden, det sneede lidt og de omkringliggende marker blev efterhånden dækket af et smukt hvidt tæppe. Vejene er så småt ved at lukke, da jeg for første gang møder Jesper.

Forhutlet og beskidt sidder han i skuret bag købmanden og gumler på en ostemad, det er blevet ham pålagt at spise, før han kan købe dagens ration af alkohol.

Den dag og mange, lange og til tider filosofiske samtaler fulgte. Da det endelig lykkedes mig at få ham til at flytte på en boform og opgive livet i det gamle nedlagte savværk, var der op-

stået et varmt venskab.

På boformen blev Jesper ren, mæt og varm. Også "mæt på byen", så han holdt kun ud at være "spærret inde" i 21 dage.

Så efter en kort telefonsamtale, hvor han fortalte, hvor meget han savnede det barske og til tider meget hårde liv på Nordfyn, kom han tilbage. Tilbage i svineriet blev det for meget for naboerne, der nu så en ren, nyklippet, ædru og velfungerende Jesper. Der blev derfor indkaldt til et lille møde (bag købmanden). En nabo havde plads ved sin ejendom, én vidste, hvor der stod en gammel, men god, campingvogn, som kunne anskaffes billigt. Tre dage senere var vognen på plads og blev overdraget til Jesper. Betingelserne: Vognen skulle holdes ren, ude som inde, og nul sprut. Det sidste fik en ivrigt argumenterende Jesper dog blødt lidt op på.

En glad Jesper fortæller, at han nu vil lave SAND-arbejde

I dag, ca. et år efter, følger Jesper kommunens projekter og får bistandshjælp. Glad og tilfreds kan man nu se ham køre området tyndt på en nyanskaffet brugt knallert. Og stod det til Jesper, var han allerede i gang med at lave frivilligt arbejde for SAND - hellere i går end i dag.

Der mangler dog lidt inden han er "helt klar". Men vi ser frem til dagen, hvor vi har endnu en hjemløs i "hus". Tillykke Jesper, godt gået!

Du får mig aldrig til at ligge dér igen, udtaler Jesper med fast stemme

DIN STEMME

HJÆLP DIN FORENING

Af Leif Elektriker

Det kan være svært for den lille forening at få det til at løbe rundt

I dag er det muligt at ansøge om midler gennem det kommunale system. Der er tale om § 18 (før § 115) midler, som fortrinsvis gives til frivilligt socialt arbejde i forskellige foreninger. Derudover er der Tips og

Lotto-midler som søges gennem Socialministeriet. Der søges om tilskud på årsbasis med mulighed for en flerårig tildeling.

Derfor opfordres alle foreningens bestyrelser til at ansøge om midler.

Det er det gamle udtryk for hjælp til selvhjælp.

HJEMLØSE HJÆLPER UNG MAND

Af Henrik

Rune fra København bliver smidt ud af sine forældre på sin 18 års fødselsdag. Han møder en del hjemløse og vagabonder på torvet, som han kontakter for at spørge om, hvor man kan sove og spise, og der får vi at vide, at han er smidt ud. Så én af vagabonderne tager

ham med som lærling på Bellahøj. Og jeg køber ham for en krone, for jeg vil kontakte en gadeplansmedarbejder og tage mig af ham, til vi hører fra gadeplansmedarbejderen. Der går en uge. Nu er han i sin hjemkommune igen og har fået hjælp.

NETVÆRK

Af Birgitte

Jeg har været hjemløs og haft mistet min lejlighed og kom ind på et herberg. Her oplevede jeg et godt netværk i personalet. De formidlede bl.a. kontakt til kommunen, og havde indsigt i og forståelse for min situation som beboer, såvel som for de andre beboere. Med dette som støtte, kom jeg igennem en svær livskrise.

Nu bor jeg igen i egen lejlighed, som jeg er rigtig glad for. Jeg trives ved at have egen bolig. Bruger nu min erfaring som frivillig i SAND – og her er der rig lejlighed for at komme på kursus og hjælpe og støtte de hjemløses sag. For det er der brug for.

FAMILIER UDEN BOLIG!

Af Maja

Jeg er selv hjemløs. Jeg oplever, at der er flere og flere familier med børn, der bliver boligløse. Der er ikke ret mange boligtilbud til dem, og det er for dårligt. Så nogle familier bliver tvunget til at sende deres børn ud til plejefamilier eller andet. Kan det passe, at bare fordi, man bliver boligløs, skal man miste sine børn? Der burde være flere steder, for der bliver flere familier, der bliver boligløse.

EN DAG I MIT LIV - En dag på forsorgshjemmet

Af Ewald Pohle

Klokken er 6.45: vagten kommer og banker på min dør - "Godmorgen Ewald". Skideirriterende, er lige faldet i søvn. Jeg vender mig om på siden og falder i søvn igen. Klokken 8.15: Vagten kommer igen og banker på døren: "Hvorfor er du ikke stået op?! Du skal på værkstedet"

Jeg står op og går ned i kantinen. Fandens, ikke mere kaffe! Der er morgenmad fra 7.00 - 8.00. Værkstedslederen kommer og siger: "Hvorfor kommer du først nu? Du ved jo godt, vi starter kl. 8.00". Jeg er træt og irriteret, og siger til ham, at jeg ikke har det så godt og melder mig syg. Jeg vil se, om jeg ikke kan redde mig en kop kaffe et

eller andet sted.

Går ud i vores opholdsstue, hvor vi må ryge og tænder en smøg. Så kommer der en af personalet og fortæller mig, at hvis jeg er syg, skal jeg blive på mit værelse. Jeg går op på mit værelse og tænder for min radio, lægger mig på sengen for at slappe lidt af.

Klokken nærmer sig 12.00. Det er ved at være spisetid, glæder mig, er også ved at være godt sulten. Kommer ned i kantinen og hvad står menuen på? Lasagne. Surt, kan ikke fordrage lasagne. Ingen middagsmad. Dårlig dag. Suk.

TÆNK KRØLLET - DET GIVER OMTALE

Af Egon Jensen, tidligere hjemløs og medlem af bestyrelsen for Nærudvalget på Fyn.

I februar inviterede Zentropa til snigpremiere på den nye danske film "Hvordan vi slipper af med de andre" for hjemløse og brugere fra værestederne i Odense. Det gav både Zentropa en masse god PR for filmen, og skabte en hel del omtale og debat om de hjemløse. Det gav også undertegnede anledning til en del overvejelser.

Sort humor, stivnede grin og en lille smule selvransagelse "Det var sgu da godt nok uhyggeligt morsomt!" Sådan tænkte jeg, da jeg Nytårsdag havde været i biografen og set forfilmen til den nye danske sorte komedie: "Hvordan vi slipper af med de andre". Man skal nemlig skyde dem, der ikke yder noget til samfundet.

På det tidspunkt boede jeg på Ågården, som er en af boformerne for hjemløse i Odense. "Det her handler sgu' da om mig og mine bofæller, og ud over at være morsom og vise alle de fordomme, der er overfor sådan nogle som os, så er der vel også én eller to, som kunne have godt af at tænke over, om de

overhovedet yder noget-somhelst! De bør se denne film!", tænkte jeg.

Zentropa går med

Tilbage på Ågården snakkede jeg for min syge moster og prøvede at sælge idéen om en fælles biograftur, men som det ofte går på boformerne, var det lunkenheden, der var den fremherskende. Samtidig havde filmen fået en hjemmeside og en pressekontakt. "Skide være med det", tænkte jeg. "Hvorfor skulle Zentropa ikke sponsorerer en biografbillet?" Så jeg mailede filmens pressekontakt, Anine Boisen – skøn dame for øvrigt - og lovede hende, at hvis Zentropa ville sponsorerer en forestilling, ville jeg invitere hjemløse folk fra værestederne, byrådet og pressen.

To dage efter fik jeg svar: De syntes, idéen var fantastisk spændende, og hvis instruktøren Anders Klarlund Rønnow var med, var det i orden! Et par dage efter kom der en anden mail: "Det skal være snigpremiere, og Anders og Søren Fauli, der spiller med, stiller op til diskussionen"

Lidt bearbejde

Mig fat i kommunen og hvad der

ellers var af kilder, så jeg kunne få nogle mailadresser at sende invitationer til. I løbet af få dage havde jeg fået sendt ud til omkring 600 brugere, plus, med venners hjælp, fået sat plakater op på de største væresteder. Lidt pressemeddelelse til den lokale presse røg også ud, og Zentropa fik fat på TV2. Måske var det derfor, Odenses borgmester, den konservative Jan Boye, og et par byrådsmedlemmer mailede, at de ville stille op.

TV2 vinkler historien

Et par dage før forestillingen skulle løbe af stablen, fik jeg en opringning af en journalist fra TV2. De mente ikke, at det var voldsomt interessant, at Zentropa ville lave PR for deres nye film, men syntes der var kød på historien om en hjemløs mand, der inviterer 600 i biografen: Måtte de følge mig fra om morgenen, ind til biografen, og evt. skyde lidt optagelser under filmen og bagefter?

Overvejelser

Tja, hvad gør man så? På den ene side var der her en chance for at få fortalt i landsdækkende fjernsyn, at ikke alle fra boformerne havde mistet alt initiativ og var håbløse misbrugere. På den anden side var det lige sin sag at træde frem som hjemløs på TV, når man samtidig søgte job som skolelærer. Nå, hvad pokker, jeg har aldrig været særlig glad for at arbejde i folkeskolen og har arbejdet på andre skoleformer, og man må vel stå ved, hvem man er. De fik lov! Og der kom en god lille historie ud af det. Vi, der deltog, kom i nyhederne to gange den aften og fik fortalt lidt om, at hjemløse er mange slags folk. Jeg har senere søgt et par jobs i Odense skolevæsen og er ikke engang blevet kaldt til samtale. Måske på grund af alder – jeg er 56 – måske på grund af, hvad jeg blev kendt på i TV.

det?

Når jeg har fortalt ovenstående, er det fordi, jeg synes, at jeg her gjorde en vigtig erfaring. Når man tænker lidt krøllet og usædvanligt, kan man godt få "de store erhvervsdrengene" og pressen med, hvis der er en PR-gevinst for dem. Det koster måske lidt på det personlige plan, og man må være klar over, at pressen helst vil se "lig på bordet", så man må være klar til at stå frem. Men – hvad har vi at miste?

Så I derude, kom i gang med de vilde ideer, jo vildere jo bedre. Så skal sponsorerne nok dukke op!

Et efterspil

Kort efter forestillingen mødte jeg en bekendt, der har nre forbindelser til Dansk Folkepartis ledelse i København - sin kærlighed er man jo ikke altid herre over! Hun kunne fortælle, at vi havde fået blandt andet partiets kasserer og formand for ungdomsafdelingen til at gå med ind og se filmen. Ved den efterfølgende middag var bølgerne gået højt, men partifolkene måtte indrømme, at de både var rykkede og rystede. Det morede mig meget at kunne meddele instruktøren Anders dette.

SÅDAN slipper vi af med de andre - de uproduktive - og får sænket skatteprocenten

Og hvad kan man så lære af

Vi byder jer velkommen til Ågården

DEN GODE BY AT LEVE I

Af Else Ditlevsen fra Norge.

Hvis man ikke har sit eget hjem, er der mange steder at være. Her savnes kun en ting...

Blev du nysgerrig? Så må du læse videre.

Denne by hilser dig velkommen med en stor dejlig have.

MEN,,,,,, Den har mange hjemløse. Hvor går de så hen om dagen og natten?

Kirkens Korshær åbner tidlig om morgenen. Der kan de hjemløse få morgenbrød. Der er også varm mad hver onsdag aften. OG DET ER GRATIS!

2 onsdage om måneden har gadepræsten gudstjeneste i kirken lige ved siden af. Og der er mange, der kommer. Efter den kan man gå tilbage til Kirkens Korshær og få kaffe og kage. Præsten er også med hele aftenen.

I dagtimerne kan man få vasket tøj. Få et bad og der er en sygeplejerske tilstede. Det er da en kæmpestor service.

Gadepræsten holder også nogle gudstjenester ude på gaden i byen,

Han cykler rundt i al slags vejr og snakker med de hjemløse om formiddagen. Han har kaffe med.

Varmestuen åbner tidlig om morgenen. Her kan man også få vasket sit tøj og få et bad. Gadepræsten kommer også her. På 1.sal er der åbent om natten. Så der kan man sove.

Herberget har også værelser for en nat. Og er man rigtig heldig, så har de et værelse ledigt. Da kan man få et sted at bo.

Så har vi Ågården. Et rigtig godt sted at bo, med dygtig personale. Det er det bedste sted, hvis man har behov for et netværk efter man flytter derfra. Der kommer mange gengangere, og når man flytter derfra og ind i egen lejlighed eller værelse, så savner man det hus. Der er pænt og hyggeligt der. Dem, der arbejder der er flinke og har altid et smil på. Michael er forstander, og han smiler og hilser altid GOD MORGEN. Han har også en fantastisk god humor. Og et HERLIGT GRIN. Det kan man kun blive glad af.

Hverdagen er ikke bare trist og grå for dem, der har et fast sted at være.

MEN.....Vi savner jo noget i denne by. Det er, at Herberget og Ågården skulle ha været DOBBELT SÅ STORE. Der er desværre mange, der ikke har et sted at være, da der er for få værelser. Tænk, hvor dejligt det ville være om der var plads til alle de hjemløse her i ODENSE.

DET KAN SKE FOR ALLE

Af Bent Lauth

Efter flere voldsomme oplevelser tog alkoholen magten

I 1991 blev jeg skilt. I '92 døde først min mor, så blev min søn på 15 år kørt ihjel, og sidst på året døde min far. Jeg drak også før, men derefter gik det helt galt. Jeg arvede lidt over 150.000 fra min far, jeg drak det hele op. I 1993 kom jeg på Østervang, og derefter er det gået slag i slag med druk.

Men nu, efter alle disse år, begynder det at gå bedre. Jeg har to børn, en datter og en søn. Har kun kontakt med min søn. Efter jeg er kommet på Malmøgade, Kirkens Korshær, har jeg det meget bedre. Der er der frihed under ansvar.

Jeg havde et almindeligt liv, indtil de voldsomme begivenheder vendte det på hovedet.

DET KAN LADE SIG GØRE!

Det skal være lettere at have det svært MIDT OM NATTEN

LIV SALZWEDELL er veteran inden for socialpsykiatrien. Nu leder hun natværestedet MIDT OM NATTEN

Af Egon Jensen

Den 1. juni åbnede et nyt natværested i Odense. Det er beregnet for mennesker, der har det svært psykisk. De kan være i krise og/eller høre stemmer. De kan også lide af angst eller være depressive. Værestedet hedder "Midt om Natten", og har til huse i en ældre treværelses lejlighed i Jernbanegade. Personalet er dels professionelle med lang erfaring i psykiatri, dels frivillige hjælpere.

"Baggrunden er, at vi fra forskellig side har erfaret, at en hel del mennesker er så forpinte, at de ikke tør opholde sig i deres hjem om natten. Det kan også være gået så skidt, at de ikke længere har et hjem," udtaler daglig leder Liv Salzwezell. "Samtidig er de ikke syge nok til at blive indlagt på psykiatrisk afdeling. Vi har skabt et sted, hvor det er trygt at sove, og hvor man kan få lidt mad. Man kan også få et bad og eventuelt få vasket sit tøj, hvis man kun lige har det, man står og går i, alt sammen anonymt. Man kan få lov til at være i fred, hvis det er det, man ønsker, men man kan også få oplysning om, hvor man kan henvende sig for at få mere omfattende hjælp. Man kan bare finde trykke mennesker

at sludre lidt med. Men først og fremmest kan man få sovet"

Som et bedre hotel

"Folk, der har det skidt, skal behandles ordentligt," siger Liv Salzwezell. "Derfor har vi også indrettet stedet, så det er lyst og venligt, med lidt stil, så man virkelig kan føle sig velkommen." Ser man lokalerne, bemærker man først og fremmest, at det hele er indrettet med gennemført stil og sans for detaljer. Næsten alt er holdt i sort og hvidt med blomstermotiver, og at det er ment alvorligt det med at føle sig velkommen, ser man f. eks. på, at der som på et bedre hotel ligger små chokolader på hovedpuden.

"Jeg var næsten holdt op med at åbne kuverter"

Værestedet er en knopskydning af dagværestedet og rådgivningen for sindslidende "Stoppestedet" i Jernbanegade. Med i styregruppen er blandt andet Stoppestedet og lokale politikere. Pengene til at oprette og drive stedet kommer dels fra puljemidler fra Socialministeriet, dels fra private fonde.

Ildsjælen bag oprettelsen af Midt om Natten er Stoppestedets leder Birthe Hviid. Allerede i 2001 begyndte hun at søge midler til at oprette et natværested,

da hun fra Stoppestedet og de andre natværesteder i Odense vidste, at mange havde tunge psykiske problemer og ikke kunne sove om natten.

"Jeg var næsten holdt op med at åbne kuverterne fra Socialministeriet. Vi fik jo afslag, hver gang vi søgte", sagde Birthe i sin tale ved åbningen. "Men lige pludselig var den der. Ministeriet gav os 700.000,- kr. af den million, vi søgte, og vores gode husvært – som havde holdt lejligheden til os i et år uden husleje – gjorde os opmærksom på en privat fond, der gav os resten med løfte om mere, hvis vi fik brug for det."

Hårdt slid – og dejlig stemning

"Det har været noget af et slid at få indrettet stedet," fortæller Liv. "Det var en dame i 90'erne, der havde boet her, og de sidste år var hendes kræfter ikke store. Men i løbet af to måneder fik vi totalrenoveret lejligheden, og vi har nu et sted med seks sengepladser. De første 14 dage, har der i gennemsnit været en gæst pr. nat, og vi oplever, at rygget er ved at sprede sig blandt de folk, stedet er beregnet til. Samtidig har vi haft den store glæde, at nogen åbenbart tror på os og på, at der er et behov. Allerede

et par dage før vi åbnede, fik vi bevilget midler fra ministeriet, så driften er sikret til og med 2010. Og så stemningen her! Alle har været enormt positive, lige fra håndværkere til frivilligt og lønnet personale. Og når en gæst så siger, når han går om morgenen, at en overnatning her nok har sparet ham for tre måneders indlæggelse på Psykiatrisk Afdeling, så er der virkelig noget ved at gå på arbejde!"

"Hvis der havde været sådan et sted, da jeg for et års tid siden drev rundt i gaderne og sov ude om natten med en dundrende depression, ville jeg have søgt derhen," udtaler en frivillig hjælper, der nu har det så godt, at han som aktiveret efter eget ønske har hjulpet med til at få værestedet op at stå.

Adressen på det nye sted er Jernbanegade 26, 2. tv. 5000 Odense C.

Telefonnummeret er 66 14 07 10 eller 29 37 07 10

E-mail: midtomnatten@mail.dk

Der er åbent hver nat året rundt fra 23.00 til 07.00

KRISECENTRE FOR MÆND UDEN MISBRUGSPROBLEMER

Af Lasse Borggren

Der har så længe jeg kan huske tilbage, været behov for krisecentre til mænd med og uden børn.

I Danmark har vi ca. 46 krisecentre for kvinder (som i allerhøjste grad er nødvendige), men kun 4 for mænd (og det er ikke alle, som har overnatningsmuligheder). Det er som regel manden, som må forlade kvinden og evt. børn. De fleste politikere har ikke taget disse problemer seriøst, med undtagelse af få som Mette Frederiksen (MF Socialdemokraterne), Bo Asmus Kjeldgaard (BR SF) Hans Andersen (MF Venstre) samt Anne Bostrup, som også har støttet oprettelsen af mandecentret.

Den første torsdag i marts, præcis som aftalt kl. 10, møder jeg mandecentrets forstander, Thorkil Vestergaard-Hansen, på centrets adresse (Overgaden Neden Vande 17 på Christianshavn, København) til en samtale/interview, mens byen ulmer af ballade, og bål brænder i gaderne på grund af Ungdomshuset.

Vi hilser på hinanden, og jeg bliver tilbudt varm kaffe. Jeg fortæller Thorkil, at jeg gik på idræts HF i midt-firserne, og dér talte med en med studerende om at åbne et sådan center, vi mødte indimellem dødtrætte til undervisning, fordi vi havde fået psykiske eller fysiske bank af vores respektive partnere, og derfor havde vi måtte gå rundt i gaderne om natten. Desværre havde ingen af os kompetencer eller kontakter til at realisere ideen.

Men det har Thorkil, der er en erfaren herre, som har prøvet på sin egen krop og sjæl, hvad det vil sige at være hjemløs mand med børn.

Thorkil fortæller, at han fik ideen

Mette Frederiksen tager problemerne seriøst (pressefoto)

til mandecentret, da han arbejdede med Fundamentet (jeg spørger ikke, hvad Fundamentet er, da jeg ikke vil virke uvidende), han siger, at han har fået hjælp til centret af en støttegruppe fra frivillige organisationer, men også, at det har været en kamp at råbe politikerne op. Efteråret 2005 blev 12.5 mill. kr. bevilliget til projektet fra Folketingets satspulje, og også forskellige fonde har ydet økonomisk hjælp.

Mandecentret har siden starten 1. sept. 2006 haft over 100 henvendelser, og ca. 15 procent er mænd med anden etnisk baggrund end dansk. Denne gruppe kan være lidt sværere at hjælpe pga. af sproglige eller kulturelle barrierer, og de har også meget vanskeligere ved at få en bolig, hvis ikke de har økonomi til at købe en bolig, siger Thorkil. Gennemsnitsalderen for mænd, der henvender sig er i øvrigt 40 år, og langt hovedparten af disse har børn.

Han fortæller om de vanskeligheder en afrikansk socialarbejder havde med at finde en bolig

efter skilsmisse. Jo mørkere hudfarve, des mere forskelsbehandling kan folk, også på dette område, blive ramt af.

En del af de mænd, som henvender sig har været udsat for psykisk og fysisk vold, nogle har svært ved at tale om dette. Nogle mænd har problemer med at få lov til at se deres børn og med at kvinderne bruger ofte det, at sabotere samværet med børnene, som pressionsmiddel.

For de fleste mænd kommer skilsmissen/bruddet som et chok, de lytter ikke tilstrækkeligt til deres partner eller overhører eller forstår ikke signaler, kvinden giver. I ca. 75 procent af skilsmisserne tager kvinden initiativet, siger Thorkil.

Jeg spørger, hvordan man forebygger skilsmisser, og han giver følgende råd: Man bør tale mere sammen, bruge mere tid på familieliv, venner, sociale aktiviteter og så bør manden snakke mere med kvinden om følelser. Man bør heller ikke sætte sig for hårdt i det

økonomisk. Jeg fortæller ham, at en af de hyppigste årsager til skilsmisser er PMS, ifølge en af mine venner. Det vil jeg ikke sige, er hans kommentar.

Det gode ved mandecentret er at der er ryge/alkohol- og selvfølgelig rusmiddel- forbud.

Og mænd med børn fra hele landet kan benytte centret og overnatte, men også bøsser som er sprunget ud af skabet, er velkomne, hvis de har kriser. Kvinder har desværre kun adgang i embedes medfør.

Mandecentret har en række kompetente medarbejdere tilknyttet, og kan tilbyde bl.a. jurister, socialrådgivere, pædagogiske konsulenter, coaching, kommunikation og rådgivning, men man mangler frivillige til praktiske opgaver. Telefon til rådgivningen har åben dagligt ml. kl. 14-20 på 70 25 90 06.

For mere information tjek mandecentret.dk

Fortsat fra forsiden:

terets fejlplacerede hundelorte til mere passende lokaliteter. Uden indvendinger og misbilligende blikke, kun med et skævt smil om munden, lånte han mig sin budcykel, et trehjulet fartøj med et stort lad fortil; som skabt til vores forehavende. Resten af banden delte højlydt min begejstring for dette køretøj. Nu manglede vi bare det udtænkte specialudstyr.

Skråt overfor "hundelortepatruljens" hovedkvarter, boede frøken Tryde, en ældre dame med meget, hvidt hår. Hun havde vist aldrig været gift, men havde alligevel en voksen søn. Ham havde hun ikke set i en lang årrække. Hvorom alting er, var hun en venlig ældre dame; når det var sæson måtte vi unger plukke alle de blomster, æbler og jordbær, vi kunne spise. De voksne betragtede hende som en særting, men hvad forstand har de på legaliseret æbleskud? Frøken Tryde skænkede en stor polstret lænestol og en parasol med tilhørende fod; hun mente vi var ude i et fornuftigt ærinde.

For at kunne komplementere udrustningen, manglede vi et solidt bræt af passende længde, tre mursten og en langskaftet hammer med et godt slag i. En planteskovl var også en nødvendighed. I en affaldsdyng fandt vi hurtigt murstenene og et glimrende bræt, som var blevet kasseret; måske havde nogen savet i det flere gange og det var stadig for kort. Vores genbokone gik voldsomt meget op i sin have og var af den opfattelse, at ordentligt værktøj er det halve arbejde. Hun havde planteskovle i så store mængder, at hun bestemt ikke ville komme til at savne den mest umoderne, vedtog vi, og følte os ikke skyldige i nogen utilgivelig forbrydelse ved at inddrage den i udrustningen. I en anden have var man i gang med at opsætte et plankeværk og til det forehavende brugte de en langskaftet mukkert, præcis den model, vi havde tænkt os. Den måtte vi gerne låne, når den ikke var i brug. Vi måtte besvare hans spørgsmål om, hvad vi skulle

bruge den til. Han grinede og fortalte, at han også havde været dreng engang. Hvad den oplysning havde med "hundelortepatruljen" at gøre kunne vi ikke gennemskue, men vi fik hammeren. Udstyret var komplet og vi kunne skride til handling.

Lænestolen op på ladet og bag den parasollen med tilhørende fod så observatøren sad bekvemt i skygge for den brændende sol. Brættet, de tre mursten, planteskovlen og den uhandy, men effektive hammer i ladets højre side, nærmest fortovet under kørslen og til rådighed i en håndvending. Startskuddet til det første tog lød.

Cyklen var bemanded med tre mand; udover observatøren, sad den praktiske mand også på ladet. Den med de stærkeste ben sørgede for fremdriften og sad selvfølgelig på sædet, som vi havde sat så meget, at han kunne nå pedalerne.

Chaufføren var knapt blevet forpustet, før vores årvågne observatør havde spottet den første opgave. Vi havde naturligvis indøvet en meget metodisk fremgangsmåde, uden ekskrementer, man skyder jo ikke med skarpt første gang man får stukket et gevær i hånden. Den forestående procedure kunne vi til fingerspidserne: Cyklen bragt til standsning ved kantstenen, skytten hoppede ned fra ladet, tre mursten ovenpå hinanden på fortovet, brættet henover dem så det lå skråt, som en vippe med kun én på. Frem med planteskovlen, lorten op på brættets laveste ende og klar med hammeren. Et sidste check for at være sikre på at skytset tog den rigtige retning, højde og fart og så et passende slag med hammeren i den højst liggende ende af brættet. Lorten fløj i en elegant bue gennem luften, over ligusterhækken og landede i haven inde bagved. Det var vel en logisk antagelse, at når efterladenskab lå udenfor netop dén have, måtte hunden vel høre hjemme derinde?

Det var blevet midt på efter-

middage da vi, under kørslen, bestemte, at den næste affyring skulle være dagens sidste; ismejeristens cykel skulle jo afleveres i ordentlig stand, grejet rengøres og pakkes væk til senere brug. Lige efter svinget, på fortovet ved en hjørnegrund lå den så. Hunden, der boede der, brød sig ikke om rulleskøjteløbere, den gøede i hvert fald som en besat når vi kom omkring hjørnet, men ikke den dag – måske kunne den bedre lide cykler?

Hele familien var i øvrigt temmelig sær, men de havde jo også tre piger. Parkeret ved kantstenen holdt et par biler. De var ikke lokale, der var ingen i de farver hjemmehørende i kvarteret. Nå, men lorten ophævede jo ikke, om end for en kort bemærkning, tynghedkraften uden hjælp. Katalpulten blev monteret, lorten omhyggeligt anbragt, retningen kontrolleret og endeligt en meget vellykket affyring.

Det var en stille dag, søndag tror jeg nok, så vi kunne tydeligt høre, hvad folkene bag hækken talte om; noget med en eller andens ældste datter, der havde bestået eksamen i noget meget indviklet, piccoline var det vist. Pludselig var vi deregående uddannelse ikke så vigtigt længere – der blev stille inde bag hækken, helt stille. Vi havde allerede pakket alt sammen og var kommet en tre, fire husnumre længere hen ad gaden, men vi kunne sagtens høre de meget højroastede folk bag hækken og det var ikke piccoliner, der var temaet.

Grejet blev stillet af vejen, cyklen blev afleveret og vi fortalte ismejeristen om vores oplevelser, han grinede højlydt og gav is. Vi takkede pænt for isene og måtte gerne låne cyklen en anden gang. Vi skildtes, tilfredse med dagens indsats. Jo nærmere jeg kom hjemmet, kunne jeg fornemme, at ikke alt var som det plejede at være; underligt stille. Jeg kom ind i haven og fik straks øje på hr. Gren, faderen til de tre piger, der var unaturligt rød i hovedet. Han stirrede

ondt på mig og sagde noget om uvorne unger, og gik. Så kikkede min far på mig og prøvede at se alvorlig ud; det lykkedes ikke. Jeg har sjældent hørt ham le så hjerteligt. Mellem ha ha og ho ho, fik han sagt, at det måtte vi ikke gøre igen. Hr. Gren havde truet med politi og børnehjem.

Jeg nåede at drikke et stort glas saftvand, inden min far genvandt talens brug. Inden jeg nåede at spørge om, hvad det var, jeg ikke måtte gøre igen, forklarede han mig grunden til hr. Grens tydelige ophidselse. De fremmede biler uden for familien Grens hæk, tilhørte nogle meget fornemme mennesker, der boede i Tårnby og var til kaffeselskab hos Grens. Da vejret jo var fremragende til udendørs aktiviteter, var der dækket fint bord, med vist nok fire slags kager og søndagsservice, vaser med blomster fra haven og en polstret stol til hver. Vores beregning af hundelortens flyverute over hækken, havde været alt for nøjagtig; nedslagsstedet var lige mellem lagkagen og smørkransen, midt på kaffebordet. Den kedelige oplevelse kunne kaffegæsterne have været forskånet for, hvis hundens ejer havde haft en hundepose ved hånden og brugt den efter hensigten.

Min frygt for at skulle på børnehjem, viste sig at være ubegrundet; der kom aldrig nogen politibetjente, men vi var tvunget til at opløse "hundelortepatruljen" - lort og lagkage.

